

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.791 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het op 4 maart 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDERMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, diende op 26 oktober 2007 in België een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 6 februari 2008 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(...) In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene naar België zou gekomen zijn om zijn zoon te bezoeken, zijn zoon hem ten laste zou willen nemen, geïntegreerd zou zijn, geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

Wat betreft het feit dat zijn zoon in België woont; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn zoon in België verblijft op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Een tijdelijke scheiding met zijn zoon verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Het gegeven dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het land van herkomst wordt niet gestaafd.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 4 maart 2008 dat als volgt werd gemotiveerd:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9 § 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het principe dat de administratieve overheid de haar voorgelegde individuele situaties moeten evalueren. Verzoeker meent immers dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat zijn dossier, de achtergrond ervan en de feitelijke elementen niet onderzocht werden en niet echt getoetst werden op het uitzonderlijke karakter ervan en de feiten die aan de grondslag liggen van dit dossier niet geëvalueerd werden op hun waarde. Hij heeft immers geen familie meer in Marokko en kan in België zijn zoon bijstaan in diens familiaal leven terwijl hij hier ten laste is van zijn zoon, die werkt en genoeg verdient om verzoeker te onderhouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St. nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St. nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St. nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St. nr. 141.180, 24 februari 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt (R.v.St. nr. 160.330, 20 juni 2006). Bijgevolg dient vastgesteld dat uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoeker voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St. nr. 116.486, 26 februari 2003).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van het artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het

buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer aldus te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Wat betreft het aangevoerde argument inzake het feit dat verzoeker geen familie meer heeft in Marokko, dat er daar niemand op hem wacht en dat hij zijn zoon kan bijstaan in diens familiaal leven, komt de Raad tot de vaststelling dat dit gegeven wel degelijk onderzocht werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, doch deze hierbij van oordeel was dat dit geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakte ten einde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de overwegingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in dit middel louter beperkt tot het herhalen en herformuleren van de uitzonderlijke omstandigheden die hij reeds in zijn aanvraag heeft vermeld doch niet aanwijst waar de verwerende partij de door hem ingeroepen argumenten foutief zou hebben beoordeeld. Bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad er enkel toe gehouden na te gaan of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan wettig tot haar besluit is kunnen komen, hetgeen verweerder in casu heeft gedaan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Verzoeker laat echter na duidelijk te maken op welke wijze verweerder dit artikel zou hebben geschonden.

Nochtans vereist vaste rechtspraak bij de Raad van State dat bij de uiteenzetting van een middel zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.St. nr. 166.392, 8 januari 2007).

Het tweede middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.